

Mi única familia

Títol original: *Hard Truths* **Direcció i guió:** Mike Leigh **País:** Regne Unit **Durada:** 97 min
Any: 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Marianne Jean-Baptiste, Michele Austin, David Webber, Aní Nelson... **Música:** Gary Yershon **Fotografia:** Dick Pope **Distribuïdora:** Bteam Pictures **Estrena a Espanya:** 28/02/2025
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en català

SINOPSI

Per a la Pansy la vida és una lluita constant. Plena de dolor físic i mental, la seva manera de relacionar-se amb el món és a través de l'enuig i la confrontació: discuteix amb la família, amb el dentista, amb el metge, amb la caixa del supermercat... El seu marit Curtley fa temps que no sap com tractar-la, mentre el Moses, el seu fill, viu immers en el seu món, a penes diu una paraula i l'única cosa que fa durant tot el dia és caminar sense rumb per la ciutat. Només la seva afectuosa germana Chantelle la comprèn i pot ajudar-la. (FilmAffinity)

CRÍTICA

27/09/2024 - El mestre britànic Mike Leigh torna amb un drama familiar on són presents els millors trets del seu cinema i que connecta directament amb l'estat emocional del món actual

Mike Leigh és un expert en retratar les realitats més profundes i subtils, que es desenvolupen en paral·lel als esdeveniments aparentment intrascendents del dia a dia. Això és un fet que qualsevol que s'hagi acostat al seu cinema ha pogut comprovar moltes vegades. I per això no sorprèn que **Mi única familia**, amb la qual competeix per la Concha d'Or al Festival de Sant Sebastià sigui això, un bisturí esmolat que talla profund per arribar, sense esforç aparent, al centre mateix d'un potent remolí emocional.

A la pel·lícula tot gira al voltant de la Pansy, a la pell de la qual es fica amb una naturalitat aclaparadora la magnífica **Marianne Jean-Baptiste**. La Pansy és una dona en conflicte continu amb la vida, no suporta el seu marit i la desespera l'actitud derrotista del seu fill poc parlador. No té cap problema a muntar un escàndol en qualsevol context, poc importa que els perjudicats per la seva fúria siguin les clientes del supermercat que fan cua a la caixa darrere seu o la jove metgessa que substitueix el seu doctor habitual. La veritat és que la dona fa tot això amb gràcia, les seves batalles dialèctiques són plenes de frases enginyoses que fan petar de riure, tot i que per a qui les rep poden ser veritablement feridores. De tota manera, és difícil enfadar-s'hi. Leigh se les apanya sense esforç per fer-nos veure que l'actitud de la seva protagonista no és gratuïta, hi ha dins d'ella un dolor insuportable que irradia a tot i a tots els que l'envolten. Un dolor que només la seva germana sembla capaç de comprendre.

Quan l'actitud de la Pansy amenaça de desesperar no només el seu entorn, sinó també els espectadors, es produeix un moment de molta emoció en què tots els escuts de la dona s'ensorren i es revela la seva veritable naturalesa. No és l'odi o la ràbia el que mouen la Pansy, és un amor potser una mica furiós, probablement malalt a causa de no haver rebut les cures necessàries, però amor al cap i a la fi. I encara que la situació d'aquesta dona és particular, tot i que la pel·lícula centra tots els esforços a retratar amb detall els racons íntims de la seva existència, el seu conflicte interior ressona de manera universal. En un món hiperconnectat i en constant canvi no és estrany sentir, paradoxalment, una sensació de desconexió i estranyesa amb tot allò que ens envolta, començant per nosaltres mateixos.

Amb l'ajuda més o menys conscient de la seva família, la Pansy s'adona que ha arribat al límit i es produeix en ella un canvi que la porta a prendre decisions per redreçar el seu rumb. El guió i la càmera de Leigh tracen aquest recorregut amb un respecte reverencial per les seves criatures. L'extrema sensibilitat del cineasta ens introdueix en les dinàmiques d'aquesta família tan normal i tan estranya com qualsevol altra. Per això, quan la pel·lícula enfila els seus últims minuts, la connexió amb els personatges és absoluta, sentim com a propis els raigs d'esperança que comencen a albirar i només podem desitjar que siguin capaços d'assolir la felicitat que es mereixen. Una vegada més cal rendir-se davant l'honesta sensibilitat de Mike Leigh i celebrar que un cineasta del seu recorregut segueixi en plena forma, explicant històries importants que dialoguen sense embuts amb el nostre present.

Cristóbal Soage - cineuropa.org